

Arrest

nr. 183 537 van 8 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 10 juni 2016 een asielaanvraag ingediend. De Commissaris-generaal besliste op 6 oktober 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren. Op 11 oktober 2016 geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.2. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 6 oktober 2016 diende verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die met arrest van 1 februari 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd.

1.3. Op 9 februari 2017 werd aan verzoeker tien dagen uitstel verleend tot verlaten van het grondgebied.

1.4. Verzoeker maakte op 27 februari 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 28 februari 2017 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.6. Het bestreden bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan vgn een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beveling tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 15/10/2016). Daarnaast kreeg betrokkene op 09/02/2017 nog 10 dagen uitstel tot verlaten van het grondgebied maar heeft hij dit ook niet opgevolgd.

Uit de loutere omstandigheid dat hij het afgelopen 1,5 jaar in precar en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77), Betrokkene heeft op 10/06/2015 een asielaanvraag ingediend.

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat

betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij mogelijk een vriendin (M. N.) heeft waarmee hij zou samenwonen. Nergens uit het dossier en uit zijn verklaring bij de politie van Lokeren op 28/02/2017 blijkt dat er reeds stappen zijn ondernomen om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vriendin, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het feit dat hij feitelijk samenwoont, toont hiermee niet aan dat de mogelijk relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt: “de Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven. Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: (...). De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat evenwel geen enkele motivering omtrent deze wettelijke bepaling vervat in het artikel 74/13 Vreemdelingenwet zodat het ook niet bewezen voorkomt dat hiermee terdege rekening gehouden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. In de verwijderingsbeslissing – bijlage 13 septies - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden. In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig. De verzoeker is afkomstig van Jordanië en verblijft sinds 2015 in België. Hij leerde mevrouw M. N. kennen. Zij hebben de tijd genomen om hun relatie te laten groeien en verder uit te bouwen. De partner van verzoeker en verzoeker woonden tot februari 2016 nog in Gent. Zij is vervolgens verhuisd naar Lokeren. Op datum van 20/02/2017 hebben verzoeker en haar partner zich aangemeld bij de gemeente op hun adreswijziging door te geven. Zij wensten toen ook (een huwelijksaanvraag te doen). Echter werden zij door de gemeente geïnformeerd dat dit slechts kon, nadat de adreswijziging volledig in orde was en doorgevoerd. Verzoeker heeft wel degelijk zich aangemeld bij de gemeente om een huwelijksaanvraag te doen”.

In het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker: “In casu heeft verzoeker reeds 2 jaar een duurzame relatie en heeft hij een wens geuit om te huwen en de relatie te officialiseren”.

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.2.3. Verzoeker betoogt in dit verband onder meer dat geen rekening is gehouden met de relatie die hij heeft met mevrouw M. N. en met het gegeven dat hij deze relatie met haar wil laten officialiseren door te huwen of een wettige samenwoning te laten registreren.

2.3.2.4. Specifiek wat dit onderdeel van het middel betreft, repliceert verweerder in de nota met opmerkingen dat, niettegenstaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht impliceert, *“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. In de bespreken van de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zet de verzoekende partij niet uiteen waaruit haar voorgehouden gezins- en familieleven zou bestaan. In zoverre uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij mogelijks een vriendin heeft, mevr. N. M., waarmee zij zou samenwonen, merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht op dat uit hetzelfde dossier niet blijkt dat er reeds stappen zijn ondernomen om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren. Het loutere feit dat de verzoekende partij feitelijk zou samenwonen met mevr. M. toont geenszins aan dat zij met haar daadwerkelijk een gezins- en familieleven onderhoudt. (...) Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit. Terwijl in casu dient vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Dit blijkt ontegensprekelijk uit de in casu bestreden beslissing alwaar gemotiveerd wordt nopens een vermeende schending van artikel 8 EVRM alsook uit de synthesesnota.”*

In het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stelt verweerder in de nota: *“De verzoekende partij houdt voor dat zij wel degelijk effectieve stappen ondernomen heeft om hun relatie te officialiseren, nu zij reeds hiernaar geïnformeerd heeft, doch haar toen gemeld werd dat dit op dat ogenblik nog niet mogelijk was. Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij met haar ongestaafde beweringen als zou zij reeds informatie hebben ingewonnen nopens een huwelijksaanvraag, geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris als blijkt uit het administratief dossier niet dat er daadwerkelijk reeds stappen ondernomen zijn om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren. Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat, zelfs indien blijkt dat de verzoekende partij zich reeds zou hebben aangeboden bij haar gemeente, een voorgenomen huwelijk verzoekende partij niet vrijstelt van de plicht om de door de Vreemdelingenwet vereist documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken. (...) Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij feitelijk zou samenwonen met mevr. M geenszins aantoon dat zij met haar daadwerkelijk een gezins- en familieleven onderhoudt”*.

2.3.2.5. De Raad dient in zijn beoordeling omtrent de zorgvuldigheidsplicht de in de bestreden akte uitgedrukte motieven te toetsen aan de voorliggende gegevens en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het kwesteuze motief luidt:

“Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij mogelijks een vriendin (M. N.) heeft waarmee hij zou samenwonen. Nergens uit het dossier en uit zijn verklaring bij de politie van Lokeren op 28/02/2017 blijkt dat er reeds stappen zijn ondernomen om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vriendin, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het feit dat hij feitelijk samenwoont, toont hiermee niet aan dat de mogelijke relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vooreerst in de voorwaardelijke wijs, enerzijds, dat uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij “mogelijks” een vriendin heeft waarmee hij “zou” samenwonen. Verweerder verwijst hiervoor naar verzoekers verklaring bij de politie van Lokeren op 28 februari 2017 waaruit niet blijkt dat er reeds stappen zijn ondernomen om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren. Verder in de bestreden beslissing stelt de verwerende partij, anderzijds, dat “het feit dat hij feitelijk samenwoont” niet aantoonde dat de mogelijke relatie die hij heeft met deze “Belgische vrouw” voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen, nadat eerst werd gesteld verzoekers vriendin “gemachtigd is tot een verblijf in België”.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar verzoekers verklaring bij de politie van Lokeren op 28 februari 2017.

In het dossier bevindt zich een administratief verslag dat, naast de rubriek persoonsgegevens, vermeldt:

“Inhoud van feit: A. D. (27/02/17 19.46): Heden ontvangen wij de opdracht van IBZ om betrokkene te gaan ophalen op het adres (...) en over te brengen naar ons politiebureau en hem te weerhouden in afwachting van de beslissing van DVZ. Er zou voor betrokkene een plaats zijn gereserveerd in het gesloten centrum”.

En

“Detail: A. D. (27/02/17 19.59) Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: Betrokkene wil in België een nieuw leven opbouwen.”

Uit hetzelfde verslag blijkt dat de rubriek “Ondervraging” geen vermelding bevat.

In het administratief dossier bevindt zich nog een verslag van de politie van Lokeren dat handelt over “Omstandigheden waarin ALQADAMANI werd aangetroffen”, dat luidt als volgt:

“Op 27/02/2017 om 17:30 uur bieden M. E. en D. A., beiden inspecteur verbonden aan de Dienst Interventie zich aan bij de woning. Zijn worden binnengelaten en te woord gestaan door M. N., daar vernemen zij dat A. A. met de bus naar GENT zou zijn om kalf vlees te gaan kopen. Hij zou elk moment thuis komen. De twee inspecteurs blijven in de woning wachten en een tweede ploeg T. K. en D. J., beiden inspecteur verbonden aan de Dienst Interventie, stellen zich op in de diepte, meer bepaald in de nabijheid van de bushalte te ZEVENEKEN komende uit de richting van GENT.

De ploeg in de diepte ziet om 17:45 uur A. A. van de bus stappen komende uit de richting van GENT en naar het appartement wandelen. Betrokkene kan geïntercepteerd worden net voor het appartement op de openbare weg. Betrokkene heeft zijn paspoort niet op zak en wordt overgebracht ten burele. De overbrenging gebeurt zonder incidenten. Inspecteur M. E. vraagt in het appartement aan de vriendin van A. A. waar diens Jordaanse paspoort is. M. N. overhandigt het Jordaanse paspoort.”

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om een verklaring af te leggen vóór het nemen van de bestreden beslissing. Uit voorgaande blijkt eveneens niet dat de verwerende partij de intentie had om de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden om in toepassing van artikel 74/13 rekening te kunnen houden met het gezinsleven van verzoeker.

Daarentegen blijkt uit de vragenlijst die op 1 maart 2017, zijnde drie dagen na de bestreden beslissing, aan verzoeker werd voorgelegd hij op vraag 6 *“Heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoon)?”* antwoordt *“N. M., vanaf 16 februari wonen we samen”*. (verzoeker geeft ook adres en telefoonnummer).

En op vraag 9 *“Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren, zo ja, welke?”* antwoordt verzoeker *“Ondertussen heb ik een relatie met N. we zouden graag samen blijven. Daarom gingen we samen wonen en vroegen dan ook aan de gemeente voor dit te legaliseren.”*

Wat betreft het gegeven dat er reeds stappen zijn ondernomen om te huwen of een wettelijke samenwoning te registreren.

Verzoeker voegt twee stukken bij het verzoekschrift. Stuk 5 toont aan dat minstens verzoekers partner zich op 20 februari 2017 heeft aangemeld bij de gemeente om *“aangifte van verblijfsverandering”* te doen. Stuk 6, zijnde een brief van de gemeente Lokeren van 23 februari 2017, nodigt M. N. uit om *“u ten vroegste 10 werkdagen na controle en ten laatste binnen de 20 werkdagen aan te bieden op (adres gemeente) om uw adresverandering in orde te brengen”*. Gelet op voorgaande maakt verzoeker op het eerste gezicht aannemelijk dat hij zich met zijn partner heeft aangemeld bij de gemeente om een huwelijksaanvraag te doen, maar dat zij door de gemeente geïnformeerd werden dat dit slechts kon, nadat de adreswijziging volledig in orde was en doorgevoerd.

Aangaande het beschermenswaardige gezinsleven.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, duidt verzoeker op concrete wijze en aan de hand van duidelijke elementen aan op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door het bestreden bevel.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf wijst op *“het feit dat hij feitelijk samenwoont”* met een *“Belgische vrouw”*. Daarnaast blijkt uit de antwoorden van de vragenlijst die op 1 maart 2017 aan verzoeker werd voorgelegd dat hij tot tweemaal toe heeft verklaard dat hij een duurzame relatie heeft met M. N. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal brieven van kennissen die minstens een begin van bewijs leveren dat verzoeker een relatie heeft met M. N.. Bovendien was M. N. aanwezig op de terechtzitting van 6 maart 2017.

2.3.2.6. Uit het geheel van de elementen hierboven besproken, besluit de Raad dat verzoeker op het eerste gezicht kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn duurzame relatie.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op verschillende vlakken op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van zijn privéleven en van zijn familiaal leven tot gevolg zal hebben en dat zijn familiaal leven gekend was.

Verzoeker kan gelet op de bespreking hierboven van de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden wat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft inzake de eerste bestreden beslissing.

3. De bovenstaande vaststellingen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 28 februari 2017 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*).

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 februari 2017 om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC